

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Η'. (Έξάμηνο Β') * ΑΘΗΝΑ, 14 ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ 1910 * ΑΡΙΘΜΟΣ 412

Ένας λαός ύψώνεται άμα δείξη πώς δέ φοβεται την άλήθεια. — ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- ΑΘΗΝΙΩΤΗΣ. Άθηνιώτικα γράμματα.
Μ. ΒΑΡΒΟΓΑΝΗΣ. Δυό άρθρα για δυό θέατρα (Τό Βουλγά-
ρικο θέατρο υπό Achir. — Τό Νεοελληνικό θέατρο υπό
Σ. Σάιπη).
ΒΟΥΡΝΗΣΙΑ. Όπτασία.
ΓΡΑΜΜΑΤΑ Πρὸς τὸν κ. Πάλλη.
Η ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ. Τὸ πρόγραμμα τοῦ «Λα-
κοῦ Κόμματος.»
ΑΔΕΞ. ΠΑΔΑΠΣ. Ὁ Ἐμπορος τῆς Βενετίας τοῦ Σεπτήρου
(τέλος).
Μ. Δ. ΦΡΑΓΚΟΓΩΗΣ. Ἡ Νεοελληνικὴ Ποίηση (συνέχεια).
Γ. ΦΤΕΡΗΣ. Τὸ μοιρολόγι τοῦ νιοῦ δραγάτη.
ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ. Τάσω (συνέχεια κεφ. 5
καὶ 6).
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩ-
ΜΗ - Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΤΟ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ ΤΟΥ ΝΙΟΥ ΔΡΑΓΑΤΗ

Ὁ κάλιος γιὸς τοῦ κουρεντζή καὶ τοῦ δραγάτη ὁ πρῶτος οὔτε στή στάνη ἀνέβηκεν οὔτε κινήγι βῆκεν, μόνε στὸ καρπερόσπιτο μὲ τοὺς πολλοὺς ὄντιδες μνέσκει καὶ ρεπενίζεται σά χέλι φλοιομένο.

Συφάμελο τὸ σπιτι τοῦ θερμοπαρακαλεῖ τον,

— Σήκου ν' ὑγιέ καὶ φόρεσε τὴ λαμπερή σου ἀρμάτα πάρε καὶ τὸ βαρὺ σαλμά μὲ τ' ἀργυρὰ παφίλια καὶ γίνου πάλι ὡς εἰσούνε καὶ γίνου πάλι ὡς εἰσούν νά μαζευτῆς στή δραγατιά νά βῆς καὶ στὸ κινήγι νά ἰδῆς τίς φιλενάδες σου—πέμδικες γιορτανάτες— σίντα πααίνου στήν ξυλιά καὶ στὰ τσπανοτόπια.

— Ὅλες μετὰξι γνέθουνε κι' ὄλες μαλλί χτενίζου κι' ὄλες θὲ νά σοῦ σιάξουνε μεταξωτὸ μαντήλι, πού νῆναι θε μου ! στὸ πλουμί καὶ στὸ μαργαριτάρι, νά τὸ περνῆς στή λαυμαριά τ' ἀητέρια νά ζουλεύουν.

— Σήκου ν' ὑγιέ κορῶνι μας καὶ τοῦ σπιτιοῦ ρουπάκι νά δοῦμε γήλιον νά ξεβγῆ μὲς τὸ ρημαδιακό μας τί ν' ὄσο σὲ τηράουμεν πεσμένον στὸ κλινάρι κακὸ φαρκάκι πίνουμνε σάν ἀπὸ μαύρη ἀσκέλα

— Στὴν Κατουγῆς δὲν εἶναι νιές οὔτε βαρῶν σουράβλια οὔτε ἀνθίζου τὰ κλαριά, μόνε σαράγια μαῦρα ὅπου κρατοῦνε τίς ψυχές σάν τὰ θεριά οἱ δοκάνοι.

— Τὴ νύχτα πὼς θά νταγμαντῶς καὶ πὼς νερὸ θά βρίζου καὶ πὼς τ' ὄρω κλινάρι σου θάναι συγκρισμένο ;

Ὁ κάλιος γιὸς τοῦ κουρεντζή καὶ τοῦ δραγάτη ὁ πρῶτος οὔτε στή στάνη ἀνέβηκε οὔτε κινήγι βῆκεν καὶ τ' ἔχει ὁ γιὸς τοῦ κουρεντζή καὶ τοῦ δραγάτη ὁ πρῶτος π' οὔτε στή στάνη ἀνέβηκεν οὔτε κινήγι βῆκεν ;

Τῆς παπαδιάς ἀγάπησε τὴν ὄρια δυχατέρα μὲ τίς πολλὲς τίς ὁμορφιές καὶ τὰ πολλὰ τσαλίμια ποῖναι φρεγάδα στὸ χωριὸ καὶ πούλια μεσ' τίς ἄλλες καὶ πόχει τ' ἄσπρα τὰ λαϊμά καὶ τὸ κρουστό τ' ἀστήθι. Ὅλοι Νεράϊδα λέγουσιν τὴν καὶ Ρήγισσα φωνοῦσιν τὴν καὶ λέν πὼς τσέλιγγα παιδι θενά τὴν συντόχη.

Ὁ κάλιος γιὸς τοῦ κουρεντζή καὶ τοῦ δραγάτη ὁ πρῶτος συχνὰ πυκνὰ τὴν ἐβλεπεν μεσ' τὰ σταντοπόκια, ὅσα πούλι ἐκινήγαε ἐκείνης ἔδονέ τα καὶ τὴ φλογέρα στίς κορφές γιὰ κείνη τὴ βαροῦσε. Σὺν' ἀρμαθόσκα γλυκά τῆς ἔδωνε νά τρώη καὶ κουκουριάγκους ἔκοβεν ἀφ' τὰ λουριά γιὰ διαίτη. Κά πότε τὴν ἐβόηθαε νά ζαλωθῆ τὰ ξύλα, σίντ' ἀνατρανίζότανε γιὰ νά καλοζαλώση καὶ φούσκωνάν τῆς τὰ βυζιά ἀφ' τὸ χοντροκόκκοτό τῆς ὅπου φιλιὰ δὲν ἤξεραν καὶ γάδια δὲ γνωρίζαν.

Τί ἔχει ν' ὄ γιὸς τοῦ κουρεντζή καὶ τοῦ δραγάτη ὁ πρῶτος π' οὔτε στή στάνη ἀνέβηκεν οὔτε κινήγι βῆκεν ; Τὴ χοντροπλέξουδη τὴ νιά τῆς παπαδιάς τὴν κόρη ἀγάπησε ὁ βαρυνόμορος καὶ λυώνει ἀπὸ καίλα. Κείνη ταχιά παντρεύεται τοῦ τσέλιγγα βλαστάρι καὶ κείνος μέσα στὸν ὄντὰ τρέμει σάν καλαμάκι. — Τὴν Κατουγῆς ἀποθυμῶ καὶ τὸ βαρὸ σοτάδι ἀφοῦ στεφανωτῆ τὴ νιά τῆς παπαδιάς δὲν παίρνου. Μὲς τὰ σαράγια τὰ βαθιά τοῦ χάροντα νά λυώνου παρὰ τὴν ὄρια κοπελιά νά ἰδῶ σὲ ξένα χέρια.

ΓΙΩΡΓΗΣ ΦΤΕΡΗΣ

ΔΥΟ ΑΡΘΡΑ ΓΙΑ ΔΥΟ ΘΕΑΤΡΑ

Στὸ καλλιτεχνικὸ περιοδικὸ L'Εμντε, ὄργανο τοῦ ὁμόνυμου Θεάτρου ποῦ διευθύνεται ἀπὸ τὸ θαυ-
μαστό κ. Lugné-Ροε δημοσιέφτησαν δυὸ ἄρθρα γιὰ δυὸ θέατρα τῆς Ἀνατολῆς. Τὸ ἓνα, στὸ φύλλο τοῦ Αἰγυόστου, φέρνει τὴν ὑπογραφή Achir καὶ πραγματεύεται γιὰ τὸ «Βουλγάρο» θέατρο. Τὸ δέφτερο, στὸ φύλλο τοῦ Ὁχτώβρη, μὲ ὑπογραφή τοῦ ποιητῆ μας Σωτήρη Σάιπη, εἶν' ἀφιερωμένο στὸ **Νεοελληνικὸ θέατρο**.

Θεορῶ ὑποχρέωσή μου, ἐπειδὴ πονῶ γιὰ κάθε καλλιτεχνικὸ καὶ φιλολογικὸ ζήτημα τοῦ τόπου μου, νά δώκω στὸ Νουμά, πλάι, πλάι, τὰ δυὸ ἄρθρα, τοῦ ἀγνωστοῦ μου κ. Achir καὶ τοῦ κ. Σάιπη, γιὰ νά δειχτῆ χειροπιαστὰ, πόσο σ' ἓνα ἔθνος ποῦ τὸ νομίζουμνε βάρβαρο, ὑποστηρίζουε ἐπίσημα τίς προσπάθειες γιὰ τὴν τέχνη, καὶ πόσο ἐμεῖς ἀντί-
θετα οἱ προγονόπληχτοι Ἑλλαδίτες, δειχνόμαστε ἀστοργότατοι καὶ ἐντελῶς ἀδιάφοροι, ὄχι πιά σὲ